

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

Sect. I. Quid nomine pœnitentiæ intelligatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

Missarum, & candelarum, certum numerum, qui magis à superstitione cultu, quàm à vera religione, inventus est, omnino à Ecclesia removeant; doceantq; populum, quis sit, & à quo potissimum proveniat sanctissimi huius sacrificii tam pretiosus ac celestis fructus. Moneant etiam eundem populum, ut frequenter ad sua Parochias, saltem diebus Dominicis, & maioribus Festis, cadant.

CAPUT QUINTVM

De Sacramento Pœnitentiæ.

SECTIO I.

Quid nomine Pœnitentiæ intelligatur.

PŒNITENTIÆ nomen in duplici sensu à Theologis sumi solet: primò, pro virtute morali infusa, cuius proprius actus est detestari peccatum, ac de illo commisso dolere, non modò, quatenus rectæ rationi advertitur, sed præsertim quatenus est offensa quædam, & iniuria Deo illata, cum proposito emendandi ac reparandi offensam illam & injuriam, ipsiq; Deo satisfaciendi. Ita Doctor. 3. p. q. 85. a. 1. 2. & 3. & de hac pœnitentiæ virtute frequens mentio reperitur in scripturis. fuitq; (ut loquitur Concil. Trid. sess. 14. cap. 1.) *universis hominibus, qui se mortaliter aliquo peccato inquinassent, quovis tempore ad gratiam, & iustitiam assequendam necessaria.*

Secundò nomen Pœnitentiæ sumitur pro uno ex Sacramentis novæ legis; id, est pro, ritu aliquo externo & sensibili divinitus instituto, quosdam hominis pœnitentiæ, & ministri absolventis actus complectente, quo ab illo Deo reconciliatur, & à peccatis post Baptismum commissis absolvitur.

Primus, qui hujus Sacramenti veritatem impugnavit, fuit Novatus Episcopus Africanus, qui exinde Romanam

veniens

veniens Novatianum presbyterum, & alios quosdam seduxit, & in suas partes traxit, ut fufius declarat Baronius ad annum Christi 254. nu. 66. ubi refert ipsum novarum ipsiusque gregales primùm in Africa adversus S. Cyprianum schisma conflasse, eò quòd in lapsis Ecclesiæ reconciliandis nimis rigidum se præbere. Postea mutata facie (quod rectè observat idem Baronius, peculiare esse omnium hæreticorum atque schismaticorum, nunquam scilicet perstare in eadem sententia; sed pro loco, & tempore novas induere formas) in sanctissimum Pontificem Cornelium turbas Romæ concitasse, eò quòd lapsos pœnitentes in Ecclesiam reciperet, eisque beneficium absolutionis impertiret, ut eū prætextu illo è sede Romana deturbarent, & Novatianum fastu, & ambitione tumens in illâ per fas nefasque intruderent: eoque tandem devenit ipse Novatus, ut negaret ullam sacerdotibus novæ legis ad remittenda peccata post Baptismum commissa traditam esse à Christo potestatem; verùm ipsius Novati sectatores postmodum ab eo desciverunt (quod Lutheranis, Calvinistis & aliis à veritate dissidentibus familiare est nimirum ut ab autoribus, & patriarchis sectarum suarum, ubi frav's illorum patescere incipit, paulatim se subducant, & alia dogmata profiteri subinde incipiant, donec ab illis etiam ad alia transfugere veritatis armis oppressi cogantur) eam enim ipsius Novati asseclæ præfatam magistri sui hæresim propugnare non possent, illam temperare voluerunt, admittentes quidem aliquod remedium, quo virtute clavam Ecclesia remittere posset leviora peccata, non tamè graviora & atrociora; quod testatur Sanctus Ambros. libr. 1. de pœnit. cap. 2. ubi de illis hæreticis sic loquitur, *Aut sunt se exceptis gravioribus criminibus, relaxare veniam levioribus. Non hoc quidem author erroris Novatus ait, qui nemini dandam Pœnitentiam putavit.*

Errorem illum ab Ecclesia proscripsum, (ut testatur Cyprianus Epi. 12. & 54. cap. 9.) & iam obsoletum recentiores hæretici denuò renovare conati sunt, ut videre est apud Bellarm lib. de Pœnit. ca. 9.) negantes sacrum illum ritum,

ritum, quo Ecclesia Catholica in reconciliandis peccatis post Baptismum lapsis utitur, esse Sacramentum Christo Domino institutum, aut ullam inesse sacerdotibus ad peccata remittenda iudiciariam potestatem: cuius quidem erroris falsitas, & simul Catholici dogmatis veritas plenius constabit ex ijs, quæ sectione sequenti dicentur.

SECTIO II

Pœnitentiam esse verum & propriè dictum novæ legis Sacramentum, contra hæreticos demonstratur.

PRÆTER autoritatem universæ Ecclesiæ (quæ tum in Concilio Florent in decreto Eugenii, tum in Tridentinæ sess. 14. can. 1. hoc dogma tanquam certissimum, ac fidei credendum definivit, erroremque oppositum anathemate percussit) probari potest ejusdem dogmatis veritas veteris testimoniis. SS. Patrum fusè relatis à Iudoco Cocceio tom. 2. thesauri lib. 7. art. 1. & seq. duo vel tria hic illustriora proferemus. Primum est S. Ambr. lib. 1. de Pœnit. cap. 1. *Cur baptizatis, inquit, si per hominem peccata dimitti non possunt? Quid interest, utrum per Pœnitentiam, an per Lavamentum hoc ius sibi datum Sacerdotes vendicent?* quibus verbis æqualem vim ad peccata remittenda sacerdotibus, sive Baptismum conferendo, sive Pœnitentiæ Sacramentum administrando tribuit. Secundum est S. Chryf. lib. 3. de sacerdotio, ubi, postquam potestatem ad peccata remittenda, quæ sacerdotibus collata est, contulit cum potestate eorumdem ad conficiendam Eucharistiam: postea conferendam eandem cum potestate baptizandi, neque enim, inquit, *Sacerdotes, cum nos regenerant, sed etiam postea condonandorum nostrorum peccatorum potestatem obtinent.* Tertium S. Petri Chrysol. Sermon. 84. ubi sunt, inquit, qui per homines non posse peccata remitti præseribunt &c. *Remittit Petrus peccata, & toto cum gaudio suscipit pœnitentes, atque omnibus sacerdotibus hanc a Domino concessam amplectitur potestatem.*

Probat